

РЕШЕНИЕ

№ 4771

гр. София, 01.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Влатова

Мартин Аврамов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора М. Малинова, като разгледа дело номер **5530** по описа за **2011** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на З. Н. В. от [населено място], срещу Решение от 12.04.2011 година, постановено по н.а.х.дело №10944/2010 година по описа на СРС,2 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №60106/10.08.2010 година на Заместник- Началника отдел” Пътна Полиция” при СДВР,с което последният на основание чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.6,т.1 ЗДВП,наложил на З. Н. В. от [населено място] административно наказание”Глоба”в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, и постановил отнемане на 10 контролни точки съгласно Наредба № Из-1959/27.11.2007 година.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение.Твърди се,че е налице несъответствие между отразеното в акта и в наказателното постановление и фактическото описание на нарушението, което е самостоятелно основание за отмяна на решението. Сочи се още ,че е налице по-благоприятен закон и в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН, защото чл.185 от ЗДВП е изменен , като е отпаднало наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.Посочва се още,че съдът е изградил фактическата обстановка,като е дал вяра само и единствено на свидетелските

показания на актосъставителя, но същият в съдебно заседание не можа да установи по категоричен и несъмнен начин извършеното нарушение.Твърди се още, че и в акта, и в наказателното постановление не са посочени законовите разпоредби, които са нарушени.Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание,касаторът– З. Н. В. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация- СДВР,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор М.,изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите,възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява частично основателна. Съображенията за това са следните:

Фактическата обстановка, възприета от районния съд и подкрепяща се от събраните по делото доказателства, се споделя от настоящата инстанция и същата намира за ненужно да преповтаря.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел,че касаторът е извършил посоченото в акта и в наказателното постановление административно нарушение.Както в акта,така и в наказателното постановление,са посочени както датата,така и часът на установяване на нарушението-15.05.2010, 06.07 часа. Неоснователен е доводът на касатора, че СРС не е обсъдил доказателствата по делото, най- вече кога е извършено нарушението, защото СРС е изложил мотиви относно това възражение.

Правилен е изводът на СРС,че административно-наказващият орган е събрал доказателства за това какво точно е фиксирано на системата за видеонаблюдение като дата, скорост, час , като наред с това е заснет и номерът на автомобила и водачът, които го е управлявал.Както в акта, така и в наказателното постановление е отбелязано,че скоростта е засечена със Система за видеонаблюдение, а водачът след заснемането е попълнил декларация,че именно на посочената дата и час,той е управлявал заснетия автомобил и няма възражения относно акта и факта на извършване на нарушението. Обстоятелството, че СРС е кредитирал и показанията на актосъставителя и на свидетеля,присъствал при съставянето на акта,които кореспондират със събраните по делото доказателства- писмени, не може да обуслови и по никакъв начин не води до отпадане отговорността на касатора.Неоснователен е и доводът на касатора, че СРС е дал вяра на показанията на свидетеля,присъствал при съставяне на акта, които обаче не си спомнял с подробности,защото на първо място от показанията на този свидетел е видно, че същият е присъствал при съставяне на акта/ а не при установяване на нарушението, още повече, че то е установено по системата за видеонаблюдение/. На второ място, дори и да не си спомня с подробности обстоятелства около извършване на нарушението свидетелят, то само по себе си не води до отпадане отговорността на нарушителя и до незаконосъобразност на

решението на първоинстанционния съд, защото няма как в [населено място] служителите на Пътна полиция да си спомнят с подробности всеки отделен случай на извършване на нарушение. На следващо място, ако законодателят бе поставил ангажиране отговорността на нарушителя в зависимост от това дали свидетелят, присъствал при установяване на нарушението да си спомня с подробности точно какво се е случило, то той би изключил съставянето на АУАН като писмено доказателство и би премахнал писмената форма на АУАН- хипотеза, която безспорно не може и няма как да е налице. Неоснователен е доводът на касатора, че е налице несъответствие между фактическото описание на нарушението и нарушената разпоредба, защото от една страна, и в акта, и в наказателното постановление е посочено ясно и недвусмислено както описанието на нарушението, така и нарушената правна норма - в случая чл.6, т.1 от ЗДВП, защото разпоредбата на чл.6 от ЗДВП въвежда задължение на участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка/ като в случая е посочено предложение трето- т.е с пътните знаци. Наред с това, административно наказващият орган е този който дава правна квалификация на нарушението, а не съдът и той не притежава правомощия да преквалифицира деянието като осъществено под друга правна норма за разлика от наказателния процес, където това е допустимо. В хода на първоинстанционното производство касаторът не е ангажирал никакви доказателства в подкрепа на твърдението си, че засечената скорост не е негова- напротив- изрично е заявил, че на посочената дата и час същият е управлявал МПС лично и е попълнил декларация в този смисъл, и подписал акта без възражения. С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция намира, че касаторът В. е извършил соченото и в акта, и в наказателното постановление административно нарушение на чл.6, т.1, пред.3 ЗДВП, изразяващо се в движение със скорост 96.4 км/ч при наличие на пътен Знак Б26-ограничаващ максимално допустимата скорост 50 км/час за населеното място. Административно-наказващият орган съвсем обосновано и законосъобразно е ангажирал административно-наказателната му отговорност. При отмерване на наказанието, административно наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение, подбудите за неговото извършване, и е наложил санкция в предвидения от закона минимум/ действаща към датата на извършване на нарушението и издаване на наказателното постановление чл.182, ал.1, т.5 от ЗДВП-200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца/за превишаване над 41 км/час/.

След постановяване на съдебно решение обаче, е последвало изменение на чл.182 ал.1 т.4 от ЗДП (ДВ бр.10 от 2011г.), при което от санкционната норма на чл.182, ал.1, т.5 от ЗДВП е отпаднало едно от двете кумулативни наказания, а именно лишаването от право да управлява МПС за срок от ДВА месеца, а размерът на глобата е увеличен от 200 лева на 300 лева. В йерархията на наказанията, установена в чл.13 от ЗАНН, временното лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност е най-тежкото наказание. Въпреки увеличения размер на глобата, новият закон е по-благоприятен за водачите на МПС, тъй като предвижда само едно средно по тежест наказание, а не кумулативна санкция от едно средно и едно тежко наказание. Налице е нов по-благоприятен закон, който следва да бъде приложен съгласно чл.3 ал.2 от ЗАНН. Наложено наказание лишаване от право на управление за срок от 2 месеца следва да се отмени в съответствие със сега действащата санкционна

разпоредба. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в частта , в която е потвърдено наложеното наказание- лишаване от право да се управлява МПС за срок от два месеца и оставено в сила по отношение на наложеното наказание- глоба.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 12.04.2011 година,постановено по н.а.х.дело №10944/2010 година по описа на СРС,2 състав, в частта, в която е потвърдено Наказателно постановление №60106/10.08.2010 година на Заместник- Началник отдел” Пътна Полиция” при СДВР,с което последният на основание чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.6,т.1 ЗДВП,наложил на З. Н. В. от [населено място] административно наказание-Лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца, и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №№60106/10.08.2010 година на Заместник- Началник отдел” Пътна Полиция” при СДВР, в частта,с която последният на основание чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВП за виновно нарушение на чл.6,т.1 ЗДВП,наложил на З. Н. В. от [населено място] административно наказание-Лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца.

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ ОТ12.04.2011 година,постановено по н.а.х.дело №10944/2010 година по описа на СРС,2 състав, в частта, в която е потвърдено Наказателно постановление №60106/10.08.2010 година на Заместник- Началника отдел” Пътна Полиция” при СДВР,с което последният на основание чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВП и за виновно нарушение на чл.6,т.1 ЗДВП,наложил на З. Н. В. от [населено място] административно наказание ГЛОБА В РАЗМЕР НА 200 ЛЕВА.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ КАМЕЛИЯ СЕРАФИМОВА

Настоящият докладчик на делото намира, че в случая не може да намери приложение разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН относно приложението на по-благоприятния закон-.Вярно е, че разпоредбата на чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВ е изменен с ДВ брой 10/2011 година, като със същата е отпаднало наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца, но в същото време е увеличен размерът на наказанието глоба – от 200 на 300 лева. За да се приложи по- благоприятният закон, то следва на първо място или да е отпаднала наказуемостта на даден вид деяния, или пък да е намалена санкцията за конкретния вид нарушение. В случая, с изменението на разпоредбата на чл.182,ал.1,т.5 от ЗДВП е отпаднало като наказание лишаването от право да се управлява МПС за определен срок, но в същото време е увеличен размерът на наложената глоба от 200 на 300 лева и при това положение изобщо не може да се приложи разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН, защото няма по- благоприятен закон. Да се приеме противното и да се прави компилация между два закона, е в разрез както с волята на законодателя, които в разпоредбата на чл.3,ал.2 от ЗАНН визира само и единствено – по благоприятен закон, а не два закона или съчетание от два закона и на второ- това противоречи на правната логика изобщо.Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна НЕ ПОДЛЕЖИ НА УВАЖВАНЕ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ